

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 44

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Β'

Ἐκ τῶν ἐφεξῆς ἐξετασθέντων ζητημάτων ἀναμφιβόλως μεγάλης σπουδαιότητος ὑπῆρξε τὸ περὶ Μασωνίας ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐσκοπεῖτο μὲν νὰ συζητηθῆ ἐν τῇ προσεχεῖ τακτικῇ Συνελεύσει τῆς Ἱεραρχίας, προεβλήθη ὁμῶς εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἑκτακτὸν αὐτῆς Συνέλευσιν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἕνεκα μεσολαβησάντων ἀτόπων ἐν ἐφημερίσι δημοσιευμάτων. Διότι δέον δυστυχῶς νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἀπὸ τινος αἱ στοαὶ ἤρξαντο διατυμπανίζουσαι ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν ἀριθμοῦσι καὶ κληρικοῦς, ἐξεχούσας μάλιστα κατέχοντας θέσεις, ἐνῶ τὸ σύστημά τῶν φέρει μυστικὸν χαρακτήρα, ἕνεκα δὲ τῆς διαφημίσεως ἐξετίθετο ὀλόκληρος ὁ κλῆρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ συνέπεσεν ἴσως ἐκ τῶν τόσων χιλιάδων κληρικῶν αὐτῆς δύο ἢ τρεῖς ἐξ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων νὰ καταλεχθῶσι μεταξὺ τῶν μυστῶν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς στοᾶς. Οὐχὶ ἄπαξ δὲ ὁ, τε Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἄλλοι κληρικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ δημῳσιεύσωσι διαψεύσεις, διότι οἱ κακόβουλοι, πρόχειροι καὶ πρόθυμοι πρὸς πᾶσαν κατηγορίαν, προσεπάθουν νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τοιούτων διαδόσεων.

Ἀλλὰ καὶ ἀσχέτως πρὸς τοῦτο, τὸ ζήτημα τοῦ ἐλευθέρου Τεκτονισμοῦ ἦτο τεθειμένον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἦτο πλέον ἀνάγκη οὕτως ἢ ἄλλως ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία γενικῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μερικώτερον νὰ προέλθωσιν εἰς ἀπόφασιν ἐπὶ τόσον σοβαροῦ ζητήματος, ἐφ' οὗ ἤδη ἀπεφάνθησαν πᾶσαι σχεδὸν αἱ Ἐκκλησίαι, αἵτινες καὶ ἰδίους εἶχον πρὸς τοῦτο λόγους, ἢ δὲ πανορθόδοξος Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶχε καθορίσει ἐν τῷ προγράμματι τῆς μελλούσης Προσυνόδου ὡς ἐξεταστέον καὶ τὸ ζήτημα τῆς Μασωνίας. Ἀκριβῶς δὲ τούτου τοῦ λόγου ἕνεκα ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶχε παρασκευάσει σχετικὴν ἐργασίαν καὶ δι' ἰδίας ἐπιτροπῆς καὶ ζητήσασα τὴν γνώμην τῆς τε Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀσχοληθέντων.

Ὅθεν τῆς ἀνωτέρω ἀφορμῆς δοθείσης σκόπιμον ἐθεώρησεν ἡ Ἱεραρχία ὅπως ἐπιληφθῆ ἀμέσως τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος καὶ ἀποφανθῆ ἐπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων στοιχείων καὶ γνωματεύσεων. Ὅντως δὲ μετὰ διεξαχθεῖσαν συζήτησιν ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ἐπ' αὐτοῦ δεχθεῖσα ὅτι ὁ τεκτονισμὸς, ὡς θρησκευτικὸν σύστημα, δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸν χριστιανισμόν. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ συμπεράσματος τούτου συνετάχθη ἡδη ἰδία ἐμπεριστατωμένη τῆς Ἱεραρχίας Πράξις, ἣτις δημοσιευθήσεται ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ». Ἡ Πράξις αὕτη ὁμολογουμένως εἶνε ἡ πρώτη παρ' Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προερχομένη ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ καὶ, ἐπομένως, πρόκειται περὶ ἱστορικοῦ γεγονότος, ὅπερ ἀσφαλῶς θὰ ἀσκήσῃ ἀνάλογον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς καθ' ὅλον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ εἰρημένῃ Πράξει αὐτῆς ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσήγαγε τὰ δεδομένα ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς, στηριζόμενός τις δὲν δύναται παρὰ νὰ θεωρήσῃ τὸν Ἐλευθεροτεκτονισμόν ὡς πράγματι μὴ συμβιβαζόμενον μετὰ τοῦ γνησίου καὶ ἀληθοῦς Χριστιανισμοῦ. Ὡς ὀρθῶς δὲ λέγεται ἐν τῇ Πράξει, δὲν δύναται ὁ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ ζητῆ ἐκτὸς Αὐτοῦ ἀπολύτρωσιν καὶ ἠθικὴν τελείωσιν καὶ νὰ κοινωνῇ ἄλλοτρίων μυστηρίων. Διὰ τοῦτο αὐστηροτέρᾳ εἶνε ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας ἐν σχέσει πρὸς τοὺς κληρικοῦς, θεωροῦσα πάντα κληρικὸν προσερχόμενον εἰς τὸν Τεκτονισμόν ὡς ἄξιον καθαιρέσεως.

Ἡ Ἱεραρχία ἐξήτασε καὶ γενικωτέρας φύσεως ζητήματα, ἰδίως ἐν συσκέψει γενομένη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, καθ' ἣν ὁ Μακαρ. Ἀρ-

χειρίσκοπος προέβη εἰς εἰδικὰ ἀνακοινώσεις καὶ προὐκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν σεβ. Ἱεραρχῶν ἐπὶ διαφόρων συγχρόνων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ἄλλ' ἰδιαίτερος ἀπησχόλησε τὴν Ἱεραρχίαν τὸ ζήτημα τῆς Ἱεραποστολῆς, εἰς τὸ ὁποῖον κατηνάλωσεν ὀλόκληρον συνεδρίαν εἰσηγουμένου τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Σύρου κ. Φιλαρέτου.

Εἶνε γνωστὰ αἱ ἀντιρρήσεις, αἵτινες ὑπῆρχον ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον προσέλαβε παρ' ἡμῶν ἡ Ἱεραποστολή, ἢ, ὡς ὠνόμασεν αὐτὴν ὁ Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Ὀργανισμὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Οἱ ὑποστηρίζαντες τὸν σωματειακὸν τύπον τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου εἶχον ὑπ' ὄψιν νὰ ἀσφαλίσωσιν αὐτὸν κατὰ πάσης ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτείας, ἣτις — δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν — ἐν τῷ προσώπῳ ὀρισμένων παραγόντων δὲν εἶδεν εὐχαρίστως τὴν ἰδρυσιν καὶ λειτουργίαν τοιοῦτου Ὀργανισμοῦ, ὅστις ἐμελλε νὰ ἀναπτύξη τὰς λανθανούσας πνευματικὰς δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ καθορίσῃ τὰς γενικὰς κατευθυντηρίους γραμμὰς τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐν ἐκάστη μητροπόλει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μετὰ πολλῆς ἐπιδόσεως διεξάγεται ἐν τε τῷ διαφωτισμῷ τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου, καὶ τῇ κατηχήσει τῆς νεολαίας, ὡς καὶ διὰ τῆς φιλανθρωπικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἐν γένει προνοίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' ὁ σωματειακὸς τύπος τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐφρόνη ἀντικείμενος πρὸς τὸν καθ' ὅλου χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰδίου αὐτοτελοῦς ὀργανισμοῦ, ἀνωτέρου οἰαςδήποτε σωματειακῆς ὀργανώσεως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἱεραρχία ἀνεγνώρισε μὲν τὴν ὀρθότητα τοῦ λόγου τοῦ ὑπαγορεύσαντος τὴν σωματειακὴν τῆς Ἱεραποστολῆς ὀργάνωσιν, ἀπεφάσισεν ὅμως ὅπως ἐξασφάλισῃ αὐτὴν κατὰ τρόπον μᾶλλον συνάδοντα πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ὅπως ἀφεθῆ μὲν τὸ ὑπάρχον καθεστῶς, ἀλλ' ἐπιδιωχθῆ ἡ τροποποιήσις αὐτοῦ. Ἦδη δὲ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκτελοῦσα τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας, προέβη εἰς τὴν σύστασιν Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου, ὡς ἀνηγγέλθη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως δι' αὐτῆς ἐπιδιώξη τοὺς σκοποὺς τῆς

ἐκκλησιαστικῆς ταύτης Ὀργανώσεως ὡς συνημμένης μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου. Οὕτω λ.χ., πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀπεφάσισε τὴν προκήρυξιν διαγωνισμοῦ πρὸς σύνταξιν λαϊκῆς Ἀπολογητικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν ἐκδοσιν Λευκώματος τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ὅπως οἱ ζωγράφοι ἔχωσι πρότυπα ἐγκεκριμένα, καὶ ἄλλα.

Δέον δὲ νὰ σημειωθῆ καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρώτη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκ πασῶν τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐκινήθη πρὸς τὴν ἀποστολικὴν ταύτην δρᾶσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς ζωῆς. Ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία, ὡς γνωστὸν, εἶχεν Ἱεραποστολὴν ἀπὸ πολλοῦ, ἀλλ' αὕτη ἦτο μόνον ἐξωτερικὴ, ἔργον δηλ. αὐτῆς εἶχε τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ἑτεροθρήσκους. Εἶχεν ἐπίσης ἱεραποστολὴν καὶ διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Ὀρθοδοξίας μετὰ τῶν σχισματικῶν καὶ τῶν ἑτεροδόξων. Ἀλλὰ Ἱεραποστολὴν, ὑφ' ἣν τύπον ἐπιδιώκει ν' ἀναπτύξη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρώτη, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, διοργανοῖ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία. Εἶνε δὲ γνωστὸν, ὅτι, πρὶν ἢ γείνη σκέψις περὶ τῆς ἐν λόγῳ Ὀργανώσεως, καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου ἔσχεν ἀπὸ πολλοῦ ἰκανὴν ἐπίδοσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, καὶ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἔλαβον ραγδαίαν ἀνάπτυξιν, καὶ ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ κοινωνικὴ τῆς Ἐκκλησίας πρόνοια ἐνεφάνισαν ἐξ ἴσου σημαντικὰς προσόδους. Αἱ περιστάσεις καὶ τὰ νεώτερα προβλήματα τῆς ζωῆς ἐπέβαλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν σπουδαίαν ταύτην κίνησιν, οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ πράξωσι καὶ αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι. Ὡς δὲ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἀνεγράφη, ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ὀργανώνει τὴν Ἱεραποστολὴν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς γερμανικῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς. Πάντως μετὰ τινα ἔτη θὰ ἴδωμεν ἐν πάσαις ταῖς ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις εὐρέως ἀναπτυσσομένην τὴν ἀποστολικὴν διακονίαν.

Κατὰ τὸν ἐνταῦθα ἐπιτομώτατα γενόμενον ἀπολογισμὸν τὸ ἔργον τῆς Ἱεραρχίας ἐν τῇ ἐκτάκτῳ αὐτῆς συνελεύσει ὑπῆρξε σημαντικώτατον, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἀσκήσῃ ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς περαιτέρω ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐντεῦθεν δικαιούμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι, παρὰ πάσας τὰς ἐνίοτε προκυπούσας δυσχερείας ἐν ταῖς κοι-

ναῖς συζητήσεσι τῶν ἱεραρχῶν, οἵτινες εἶνε ἐπίσης ἄνθρωποι ὡς καὶ οἱ λοιποὶ εἰς κοινοβουλευτικὰς συνερχόμενοι συσκέψεις, ὁ θεσμὸς τῶν συνελεύσεων τῆς Ἱεραρχίας δέον νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ καλλίτερος ρυθμιστὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ἄλλη εἶνε ἡ σημασία τῶν ἀποφάσεων ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ἄλλη ἡ τῶν συγκροτούντων τὴν Ἱεράν διαρκῆ Σύνοδον εὐαρίθμων ἱεραρχῶν. Ὡς δὲ ἐξελίσσονται τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα, ἡ Ἱεραρχία, ὡς θεσμὸς ἀνάγων τὴν ἀρχὴν του εἰς αὐτὰς τὰς κανονικὰς βάσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀποδοὺς ἐν τῷ παρελθόντι θαυμαστὰ ἀποτελέσματα ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἀσφαλῶς καὶ ἐν τῇ ἐφεξῆς ζωῇ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας θὰ ἀποβῆ χρήσιμος καὶ ἀπαραίτητος.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΞΦΟΡΔΕΙΟΥ ΟΜΑΔΟΣ

[2]

Ἄλλὰ τὰ ἄτομα τὰ καθ' αὐτὴν τὴν μέθοδον κατακτηθέντα θὰ ἀποτελέσουν τὴν ομάδα. «Αὐτὴ, λέγουν, ἦτο καὶ πάλιν τοῦ Χριστοῦ ἡ μέθοδος. Ἐκ τῶν ἀτόμων κατήρτιζεν ομάδας. Αὐτὸς καὶ οἱ ἀπόστολοι Του ομάδα ἀπετέλουν. Ἀπέστειλε δὲ αὐτοὺς διὰ τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελίου καθ' ομάδας. Μετὰ τὴν ἀνάληψιν Του οἱ μαθηταὶ ἤρχισαν τὸ κήρυγμα ταξειδεύοντες καθ' ομάδας ἀπὸ τῆν ἀχανῆ Ῥωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν. Μεγάλαι κινήσεις ἀπέλωσαν τὴν πρώτην δυνάμιν των καὶ ἐξεφυλίσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν εἰς φυτοζωΐαν, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὴν δυνάμιν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά της ἐν τῇ ὁμάδι. Οἱ ἰδρυταὶ αὐτῶν ἠθέλησαν νὰ συγκεντρώσουν ἕλην τὴν δυνάμιν εἰς τὰς χεῖράς των καὶ νὰ τὴν διατηρήσουν, λησιμονοῦντες τὴν ἀλήθειαν ὅτι τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ. Οὐδὲν ἄτομον δύναται νὰ ἔχῃ τὸ μονοπώλιον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... Ἡ ἀλήθεια παρουσιάζεται πληρεστέρα διὰ τῆς ομάδος παρὰ διὰ τοῦ ἀτόμου». Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο λαμβάνομεν ἐκ τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον τιτλοφορεῖται: «διὰ μόνους τοὺς ἀμαρτανόους». Ἴσως θὰ ἤκουσάν τινες τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας» περὶ τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τοῦ βιβλίου τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἀμερικῇ καὶ ταῖς Βρετανικαῖς κτήσεις. Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τὸν Ἰούλιον τοῦ 1932, μέχρι δὲ τοῦ παρελθόντος Μαΐου ἤριθμοι ἐκδόσεις δέκα τρεῖς! Ἐργράφη ὑπὸ τινος δημοσιογράφου A. J. Russel τὸ ὄνομα, τυχαιῶς ἐλθόντος εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐργατῶν τῆς κινήσεως τῆς Ὁξφορδεῖου ομάδος, σαγγηνυθέντος καὶ κατακτηθέντος ὑπ' αὐτῆς καὶ ἀποτελουμένου παράγοντα νῦν μοναδικὸν ὑποστηρίξεως καὶ διαδόσεως τῶν ἀρχῶν τῆς μεταξὺ τῆς νεολαίας. Διότι κύριος σκοπὸς τῆς κινήσεως εἶνε ἡ κατάκτησις τῆς

νεολαίας καὶ μάλιστα τῆς σπουδαζούσης. Ὁ πρῶτος καὶ σπουδαιότερος πυρὴν ἐδημιουργήθη ἐν Ὁξφόρδῃ. Ὅχι δὲ μόνον φοιτηταί, ἀλλὰ καὶ καθηγηταὶ ἐγένοντο μέλη τῆς ομάδος. Ἐξ αὐτῶν μετεπήδησεν ἡ κίνησις εἰς τὸ ἕτερον πανεπιστημιακὸν κέντρον τῆς Ἀγγλίας, τὸ Καίμπριτζ. Καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ Λονδίον. Τοιαύτη δὲ καὶ τσαύτη ἐργασία ἐγένετο μεταξὺ τῶν ἀτόμων, ὥστε κατὰ τὸ προπαραλθὸν Σάββατον, κατὰ τὸ ὁποῖον, ὡς ἐλέχθη ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας ἀνταποκρίσεως, ἤρχισεν ἡ κίνησις ἐπίσημως τὸ ἔργον τῆς ἐπιθέσεως, ὅπως ἐχαρακτηρίσθη, πρὸς κατάληψιν τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Ἀγγλίας, πένταχόσιοι ἐν συνῶν πνευματικοὶ ἐργάται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νέοι φοιτηταί, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἵνα λάβουν παρὰ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατάρξωνται τοῦ ἔργου τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς προσελκύσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς Χριστόν. Ἴδου τί, μεταξὺ ἄλλων, διαλαμβάνει τὸ διάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἀπελύθη ταυτοχρόνως: «Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντιχριστοῦ εἶνε παρ' ἡμῖν ἰσχυρότερον παρὰ ποτε· ἀκμάζει καὶ προάγεται ἐν τῷ μέσῳ κόσμου καταπεπονημένου, εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις, τὰς κυβερνήσεις, τὴν πολιτικὴν, τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας καὶ τὸν οἶκον... Ὁ κόσμος ἔχασε τὴν πίστιν του εἰς τοὺς ἀρχηγούς του, καὶ οἱ διαπρεπέστεροι πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ οἰκονομολόγοι καὶ σκιαπανεῖς τῆς νεωτέρας σκέψεως δὲν εἶνε ἱκανοὶ ἐντίμως νὰ ὑποσχεθῶν σήμερον οἰκονομικὴν σταθερότητα· ὁποῖον, λοιπόν, εἶδους κόσμον πνευματικὸν καὶ ὕλικόν θὰ κληροδοτήσωμεν εἰς τὰ τέκνα μας; Πλὴν μόνον οἱ ἀρχηγοὶ δὲν εἶνε ἀξιόμημποτοι. Ἐκαστον σχέδιον διὰ τὴν ἀναδιεργάνωσιν τοῦ κόσμου, ἄνευ τῆς τοῦ Θεοῦ καθοδηγήσεως, εἶνε ἀπροωρισμένον εἰς ἀποτυχίαν. Ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ παρακμὴ, ἡ ὁποία ὡς σάραξ μᾶς κατατρύγει, ἀποδεικνύει τὰ ἰδεώδη μας γελοῖα... Οὔτε τὰ συνέδρια οὔτε αἱ Κοινωνίαι μόναι δύναται νὰ θεραπεύσουν τὰ ἀνθρώπινα δεινά, τὰ ὁποῖα ἐκπηγάζουν ἐκ τῆς ἐδρῦτατα διαδιδομένης πνευματικῆς ἀνεπαρκείας. Ὑπάρχει ἕμως ἀρχηγία εἰς τὸν Θεὸν ἔχουσα τὴν πεποίθησίν της. Ἐμπιστεύεται εἰς Αὐτόν καὶ εἰς τὴν καθοδήγησίν Του. Τοιαύτης ἀρχηγίας ἔχομεν ἀνάγκην. Πολὺ βραδέως ὁ κόσμος ἐννοεῖ ὅτι τὸ πνεῦμα εἶνε ἰσχυρότερον τῆς ὕλης· ὅτι ἡ σύγχυσις του, ἠθικὴ καὶ ὕλική, προέρχεται ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἠθικῆς δυσπιστίας. Πνευματικὴ συνένωσις καὶ συναδέλφωσις εἶνε ὄπλον ἰσχυρότερον, τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν κόσμον εἶνε ἀπείρως μεγαλείτερον καὶ τελειότερον παντὸς ἄλλου ἐπιβαλλομένου ὑπὸ κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Εἶνε ἡ δικτατορία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διεξάγομεν σήμερον πόλεμον μεγαλείτερον παντὸς ἄλλου ἄφ' ὅτου ἤρχισεν ὁ κόσμος. Δὲν πρόκειται πλέον περὶ ἐπιθέσεως ἔθνους κατὰ ἔθνος, ἀλλὰ τοῦ χάους κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐχομεν ἀνάγκην στρατιάς νέων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀναγεγεννημένων. Ἐχομεν ἀνάγκην τοῦ χαρακτήρος, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ παραγάγῃ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ζωαὶ μεταβεβλημένα εἶνε τὸ πρῶ-

τον ὕλικόν κόσμον νέας τάξεις πραγμάτων... Ἡ ἠθικὴ ἐπίθεσις ἤρχισεν ἤδη. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες κινήτοποιούνται πρὸς ἀναγέννησιν τῆς Ἀγγλίας. Ἡ θέσις σου εἶναι μεταξύ τῶν ἐπιθετικῶν δυνάμεων. Δὲν δύνασαι οὐδέτερος νὰ μείνης. Τόσον ὁ Θεὸς ὅσον καὶ οἱ ἐχθροί Του σὲ προσκαλοῦν νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασίν σου».

Κατὰ τὴν ἱεροτελεσίαν, ἣτις ἐσημείωσε τὴν ἔναρξιν τοῦ ἐπιθετικοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς κινήσεως Dr Buchman ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Λονδίνου εἶπε «Σεδάσμιε Πάτερ ἐν Θεῷ, εὐλόγησον τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὸ ἔργον ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἵνα χαρῶσιν ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ὁ Ἐπίσκοπος ἀπήντησε: «Ἵπάγετε, ἀδελφοί μου, μὲ πίστιν πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις δύναται ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ποιῆσαι ὧν αἰτούμεθα καὶ ἐν τῷ Ὅποιῳ ἄς περισσεύσῃ ἡ δόξα ὑμῶν εἰς τὰς γενεάς. Ἵπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου ἄς κάμψωμεν τὸ γόνυ πρὸς τὸν Πατέρα».

Ἵπῆρξάν τινες, ἐν οἷς καὶ οἱ «Ἐκκλησ. Καιροί», οἵτινες ἔψεξαν τὸν Ἐπίσκοπον Λονδίνου διότι ἠλόγησεν ἐπισήμως τὴν κίνησιν αὐτῆν. Κατ' αὐτοὺς δέον μετ' ἐπιφυλακτικότητος ἡ Ἐκκλησία νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς κινήσεως. Νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον εἶνε παραμόνιμοι αἱ μεταβολαὶ αἱ ὑπ' αὐτῆς πραγματοποιούμεναι ἐπὶ τῶν ἀτόμων, νὰ δοκιμάσῃ τὴν νομοτάγειαν αὐτῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐκφράζουσι τοὺς ἐνδοιασμοὺς τούτους, διότι ἡ κίνησις δὲν ἐξεπορεύθη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εὐρίσκεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰς ἐπισήμους τῆς ἀρχῆς, ἰδιαίτερος δὲ διότι τέμνει ἑδὼν ἰδίαν εἰς τὴν εὔρεσιν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ δὲν χρησιμοποιεῖ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς τὰ μέσα, τὰ ὅποια ἡ Ἐκκλησία διαθέτει, καὶ δὴ τὰ μυστήρια. Τινὲς μάλιστα, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Δάραμ, ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ καταγγείλουν τὴν κίνησιν ὡς αἵρεσιν προτεσταντικὴν ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ζωὴν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Οὐκ ὀλίγοι ὅμως συνηγοροῦν ὑπὲρ αὐτῆς ὑποδεικνύοντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῆς τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς θρησκείας τὸ ὅποion ἡ κίνησις ἐδημιούργησε, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὄχι μόνον ἐχθρότητα οὐδεμίαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἔχει ἐπιδείξει αὐτῆ, ἀλλὰ τὸναντίον καὶ τὰς εὐλογίας τῆς ἐζήτησε καὶ τὰ μέλη τῆς στηρίζει καὶ τὴν συνεργασίαν τῆς ἐπιζητεῖ. Ἄς ἀκούσωμεν ὅμως τί λέγουσιν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου αὐτοὶ τῆς κινήσεως οἱ πρωτεργαταί: «εἴμεθα χριστιανοί, ἐμάδες ἀποτελούμεναι ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐξοβελίσωμεν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν τὴν ἀμαρτίαν... ὑποδεικνύοντες τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς ἀφιερώσεως εἰς τὸν Θεὸν καὶ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν καθοδήγησίν Του εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ περιπέτειαν τοῦ βίου μας. Μετ' ἐμφάσεως ἀποκρούομεν τὸ ὅτι ἀποτελούμεν ἰδιαίτερον τάγμα θρησκευτικόν, ἢ αἵρεσιν ἢ ὀργάνωσιν ἐπίσημον. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ πλατύνωμεν τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ὀδηγήσωμεν τὸν χριστιανισμόν εἰς τὸν λογικόν καὶ πρακτικόν σκοπὸν του. Εἴμεθα δύναμις ἐντὸς

καὶ ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιῶν πρὸς ἐνθάρρυνσιν παντὸς ἐπιθυμοῦντος νὰ λάβῃ τὴν μεγαλειτέραν περι Χριστοῦ πείραν».

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ἀνεξαρτήτως τῆς τροπῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ λάβῃ εἰς τὸ μέλλον, ὅτι ἡ κίνησις «πραγματικῶς καὶ οὐσιαστικῶς» μεταβάλλει τοὺς ὁπαδούς τῆς. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς αὐτὰς εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τόσον τὸν ἀρχηγόν, ὅσον καὶ τινὰς ἐκ τῶν νέων, τοὺς ὁποίους ἐκέρδισεν ἡ κίνησις. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς εἶναι ἱεραπόστολος πραγματικός, πολὺγλωσσος, ἐγκυκλοπαιδικὸς καὶ ἀεικίνητος. Ἀπλούστατος τοὺς τρόπους, ἀνεπίδεικτος, μόνην φιλοδοξίαν ἔχων νὰ κερδίξῃ τοὺς ἀσώτους καὶ ν' ἀποστέλλῃ αὐτοὺς ὀπίσω πρὸς τοὺς ἐπιγείους καὶ τὸν οὐράνιον αὐτῶν Πατέρα. Ἵδρῦει μίαν ὁμάδα εἰς τινα πόλιν καὶ σπεύδει μετὰ ταῦτα εἰς ἄλλην πρὸς τὸν ἴδιον σκοπόν. Γνωρίζει τὴν Κίνα, τὰς Ἰνδίας, τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Αὐστραλίαν καὶ στενῶς συνδέεται μὲ τὴν Γερμανίαν, τὰς Σκανδιναυϊκὰς καὶ Κάτω χώρας. Εἰσέδουσε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἰσλανδίαν. Οἱ δὲ νέοι ὁπαδοὶ του εἶναι πράγματι ἐνάρετοι, νομίζει κανεὶς νεκροὶ διὰ τὸν κόσμον καὶ τὰς ἡδονὰς του. Ὅλοι δὲ σχεδὸν κατάγονται ἐξ οἰκογενειῶν εὐπόρων· διότι ὁ ἀρχηγὸς τῆς κινήσεως ὡς σκοπὸν του ἔθετο κυρίως τὴν πνευματικὴν κατάντησιν τῆς εὐπόρου κοινωνικῆς μερίδος, ἴσως ἔχων τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην πολὺ μεγαλειτέραν τοῦ πτωχοῦ λαοῦ ἐξεγέρσεως ἐκ τῆς ἠθικῆς νάρκης καὶ ἐγρηγόρσεως πνευματικῆς, ἴσως δὲ καὶ διὰ νὰ προχωρήσῃ εὐκολώτερον πρὸς τὰ κατώτερα, ἀπὸ ἀπόψεως ὕλικῆς εὐθυμερίας, κοινωνικὰ στρώματα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅσοι ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπόπτως πρὸς τὴν κίνησιν διάκεινται καὶ τοῦτο φέρουσιν ὡς ἐπιχείρημα κατ' αὐτῆς καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς, ὅτι ὄλν. ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ κίνησιν προωρισμένην διὰ τοὺς εὐποροῦντας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος, ὅστις κυρίως τὸν λαὸν προσεπάθει νὰ κερδίσῃ. Εἰσὶ δὲ καὶ τινες, οἵτινες ὀνειδιστικῶς τὴν ἀποκαλοῦν «θρησκείαν τοῦ ὑψηλοῦ πύλου». Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τόσον ἐνδιαφέρον ἐδημιούργησε μεταξύ τῆς κοινωνίας, ὥστε ὅλος μὲν ὁ τύπος, ἡμερήσιος καὶ περιοδικός, ἀσχολεῖται νῦν περὶ αὐτῆς· κατὰ δὲ τὰς δύο πρώτας συγκεντρώσεις, τὰς ὁποίας ὀργάνωσε χθὲς καὶ προχθὲς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Γουεστμίνστερ ὡς ἀπαρχὴν τῆς δημοσίας ἐμφανισεῶς τῆς, δέκα χιλιάδες ἐν ὄλῳ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καθηγῆται καὶ φοιτηταί, ἐπίσκοποι, ἱερεῖς, νομομαθεῖς, πολιτευόμενοι παρευρέθησαν. Θὰ ἤθελον νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς τῆς «Ἐκκλησίας» ἀναγνώστας εὐρύτερον ὄρισμόν τῆς ἀμαρτίας, ὅπως ἀντιλαμβάνεται αὐτὴν ἡ κίνησις, καὶ τῆς καταπολεμήσεως αὐτῆς· διότι τοῦτο κυρίως ἀποτελεῖ τὸ ὄλον τῶν ἐνεργειῶν τῆς· ἐπιφυλάσσομαι ὅμως ὅπως πράξω τοῦτο εἰς μέλλον λίαν προσεχές.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
M. ARCHIM. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΘΡΟΝΟΥ

ΔΩΡΕΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιήλ ἐδώρησε πρό τινος δύο νέα χειρόγραφα εἰς εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς θεολογικῆς σχολῆς, ὁ κοσμήτωρ τῆς ὁποίας ἠδ'χαρίστησεν αὐτὸν καὶ ἐκ μέρους τῆς σχολῆς διὰ τὰς πολλὰς πρὸς τὸ θεολογικὸν σπουδαστήριον δωρεάς του.

Τὸ πρῶτον τῶν χειρογράφων τούτων ἀποτελούμενον ἐκ σελίδων 110 ἠριθμημένων (0,16X0,11) περιέχει τὰ ἀκόλουθα:

1 (σ. 1—41). «Καλαντάριον ἐνὸς ἱατροῦ καὶ ἀστρολόγου Μοσχόβου δεικνύων ἀπὸ 1730 χρόνου ἕως τέλος τοῦ κόσμου, ὅπερ ἐγένετο τῷ 1733 ἔτει Φεβρουαρίου 20 ἀπὸ χριστογονίας, ἀπὸ δὲ κτίσεως κόσμου 7241».

Ἐν σελ. 41 «Τέλος τοῦ παρόντος καλανταρίου».

2 (σ. 42—85) «Καλαντάριον παντοτεινὸν μεταγλωτισθὲν ἐκ τῆς λατινικῆς φωνῆς εἰς πεζὴν διάλεκτον δηλοῦν τι μέλλει γίνεσθαι εἰς τὰ κάτωθεν σημειωθέντα ἔτη καὶ καθεξῆς εἰς τὰ ἔμπροσθεν».

Ἐν σελ. 85 «Τέλος».

3. (σ. 85—90) «Ὁ ἥλιος πότε εἰσέρχεται εἰς κάθε ζώδιον εἰς τὰς πόσας ἡμέρας τοῦ μηνὸς καὶ τι μέλλει γίνεσθαι».

4. (σ. 91) «Σειμία περὶ τοῦ εὐκάρπου ἢ ἀκάρπου χρόνου».

5. (σ. 91—92) Καθολικοὶ κανόνες διὰ τοὺς χωρικούς».

6. (σ. 93—103) «Κανόνες τοῦ κάθε μηνὸς ξεχωριστά».

7. (σ. 104—106) «Περὶ τῆς σελήνης δταν πρωτοφανῆ ὀρθῆ ἢ πλαγία».

8. (σ. 106—110) «Περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος καὶ ἐν ποτα ἡμέρα γεννηθῆ ἄρσενικὸν ἢ θυλικὸν παιδίων τι δηλοῦ».

Τὸ δεῦτερον τούτων ἀποτελούμενον ἐκ φύλλων 93 (0, 21X0,15) ἀριθμηθέντων ὑπ' ἐμοῦ περιέχει τὴν «Ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, τῶν ἐν Ῥώμῃ μαρτυρησάντων καὶ τελειωθέντων, ταῖς προσθήκαις κοσμηθεῖσα, ὡς ὁράται ἐν τῷ Μηναίῳ τοῦ Ἰουλίου μηνὸς καὶ εὐτάκτως καταστρωθεῖσα παρὰ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἐλαχίστου ἀρχιμανδριτοῦ τοῦ οἰκουμηνικοῦ θρόνου Ἰωσήφ» τὴν πρό τινος τύποις ἐκδοθεῖσαν ἐκ τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου ὑπὸ τοῦ κ. Παναγιώτου Μανωλέση, τυπογράφου, μετὰ προλεγομένων τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιήλ. Ἡ ἀκολουθία τῶν ἁγίων Ἀναργύρων καταλαμβάνει τὰ φύλλα 76 - 88α τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου, τῶν λοιπῶν φύλλων μεινάντων κατ' ἀρχὰς ἀγράφων. Εἰς τὰ ἀγραφα ταῦτα φύλλα ἐγράφησαν ἔπειτα ὑπὸ διαφόρων χειρῶν διάφοροι ἐνθυμήσεις ἀνάξια λόγου. Ἡ ἀρχαιότερα τούτων, ἢ χρησιμεύσασα ὡς πρότυπον τῶν λοιπῶν εἶναι ἡ ἐν φύλλῳ 66 περιεχομένη «Κάνω θυμησι εἰς τοὺς 1829: ἔπου ἔγινε ἡ μεγάλη

1. Ἐν Ἀθήναις τύποις Φοῖνικος 1938 σ. 52.

ἀκρίβεια: καὶ ὑπῆγε τὸ γέννημα ἕως πενήντα γρόσια τὸ λουτζάκι, ἕως τὸν θεριστὴν. ὅπου ἔγρηκε καινούργιον καὶ τότες ἐσυγκατέβη ἕως δέκα γρόσια καὶ ποτὲ ὁ πολυεὐσπλαγγχνος Θεὸς νὰ μὴν μᾶς ἀφίση νὰ φθάσωμεν εἰς τέτοιαν ἀκρίβειαν». Ἐν φύλλῳ 8β ἐλθσέλιδος εἰκὼν ἐγχρωμος τῶν ἁγίων Ἀναργύρων γραφεῖσα «1829 ἀπριλλίου 20» ὑπὸ τοῦ «Ἰωάννου υἱοῦ Γρηγορίου Ἀναγνώστου».

Ἀμφότεροι οἱ κώδικες διατηρούμενοι καλῶς ἔχουσι σταχλωθῆ διὰ βύρσης.

Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

[7]

18. Μητρόπολις Σπάρτης.

Ἡ νῦν Μητρόπολις Σπάρτης κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς Μητροπόλεις 1) Μονεμβασίας μετὰ τῆς αὐτῆς Ἐπισκοπῆς Ἐλους καὶ 2) Λακεδαιμονίας ἔχουσα τρεῖς Ἐπισκοπὰς α') Βορσθένης β') Καρυουπόλεως καὶ γ') Μαλτινῆς.

Διὰ τοῦ δ)τος τοῦ 1833 ἰδρύθησαν ἡ μόνιμος Ἐπισκοπὴ Λακεδαιμονος, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας πλὴν τῶν Ἐπισκοπῶν Ἐλους καὶ Βορσθένης, καὶ αἱ προσωριναὶ Ἐπισκοπαὶ 1) Σελλασίας (Ἐπισκοπαὶ Βορσθένης καὶ Ἐλους) καὶ 2) Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, ἐκ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας. Ἐν ἔτει 1842 τῶν Ἐπισκόπων Σελλασίας καὶ Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς μετατεθέντων εἰς ἄλλας Ἐπαρχίας, συνελκωνεῦθησαν αὐταὶ τῇ Λακεδαίμονος. Διὰ τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1852 ἀπετέλεσε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, τῷ δὲ 1900 ἐγένετο Ἐπισκοπὴ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος», ἀνακηρυχθεῖσα τῷ 1922 Μητρόπολις τέλος διὰ τοῦ καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ 1931 ὀνομάσθη Μητρόπολις Σπάρτης.

α) Ἐπίσκοποι Σπάρτης

1) Δανιήλ, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Χαριουπόλεως 1833—1844.

2) Διονύσιος Σασανάς 1852—1876.

3) Θεόκλητος Μηνόπουλος 1892—1902

4) Γερμανὸς Τρωϊῆνος α' 1907—.

β') Ἐπισκοπὴ Σελλασίας (Βορσθένης).

Θεοδώρητος 1813—1842.

γ') Ἐπισκοπὴ Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς.

Ἰερόθεος ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου Παροναξίας 1833—1842.

19. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου.

Ἡ νῦν Μητρόπολις Σύρου κ.τ.λ. κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς Μητροπόλεις 1) Τζίας καὶ Θεομίων 2) Σίφνου, Μήλου καὶ Μυκόνου 3) Ἄνδρου καὶ Σύρας καὶ 4) Τήνου. Διὰ τοῦ Δ)τος τοῦ 1833 ἰδρύθη ἡ μόνιμος Ἐπισκοπὴ Κυκλάδων (νῆσοι Σύρος, Τήνος, Μύκονος, Δήλος) καὶ αἱ προσωριναὶ -) Ἄνδρου (ἐκ τῆς ὁμωνύμου νήσου) 2) Κύθνου (νῆσο: Κύθνος, Κέα καὶ Σέριφος,

καὶ 3) Μήλου (νῆσοι Μῆλος, Κίμωλος, Σίφνος καὶ Φολέγανδρος).

Τῷ 1835 ἀποθανόντος τοῦ Μήλου προσηγορήθη αὐτῇ τῇ Ἐπισκοπῇ Κυκλάδων, τῷ δὲ 1839 ἀποθανόντος τοῦ Κύθνου προσηγορήθη καὶ αὐτῇ τῇ αὐτῇ Ἐπισκοπῇ. Τῷ 1841 καὶ ἡ Νάξου εἶχεν ἐνωθῆ τῇ Κυκλάδων, κατὰ δὲ τὸ 1842 συνεχωνεύθησαν τῇ Κυκλάδων αἱ Ἐπισκοπαὶ Ἄνδρου καὶ Θήρας.

Διὰ τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1852 ἡ νῦν Μητρόπολις ἀπετελέσθη 1) ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου καὶ 2) ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν Ἄνδρου. Τῷ 1900 ἡ τε Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ ἠνώθησαν, ἀποτελέσασαι οὕτω Ἐπισκοπὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου», ἣτις τῷ 1922 ἀνεκηρύχθη Μητρόπολις.

α) Ἐπίσκοποι Σύρου κ.τ.λ.

1) Ἀνθίμος Κομνηνός, ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου πρῶην Ἠλιούπολεως 1833—1842.

2) Δανιὴλ Κοντούδης, ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου Καρυστίας 1842—1862.

3) Ἀλέξανδρος Λυκοῦργος 1866—1875.

4) Μεθόδιος Ἀναστασίου 1882—1902.

5) Ἀθανάσιος Λεβεντόπουλος 1907—1929.

6) Φιλάρετος Ἰωαννίδης, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου πρῶην Σικάγου 1930.

β) Ἐπίσκοποι Κύθνου (Τζίας κτλ.)

Μητροπολίτης Νικόδημος Ροῦσος 1797—1839.

γ) Ἐπίσκοποι Μήλου (Σίφνου κτλ.)

Μητροπολίτης Καλλίνικος († 1832).

(Συνεχίζεται)

I. Σ. ΜΠΟΥΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ δουλεία.

Ἐο διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως διεληθὼν θεοφιλ. ἀγγλος Ἐπίσκοπος τοῦ Γιβραλτάρ εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλήσῃ ἐν διαλέξει περὶ τῆς κατὰ τῆς δουλείας στανροφορίας τοῦ ἀγγλου φιλανθρώπου καὶ πολιτευτοῦ William Wilberforce ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του (1833). Ὁ ἀναλογιζόμενος τὴν ὅλην ἱστορίαν τῆς δουλείας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἀντιλαμβάνεται πόσον μὲν ἦτο ἐρριζωμένος ὁ ἀπάνθρωπος θεσμός, πῶς δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Χριστιανισμῷ ἐβρόιδυνεν ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἐγνωσῆ μίαν τῶν θεμελιωδῶν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας διδασκαλιῶν περὶ τῆς ἀπολύτου ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Ἐὰν καὶ οἱ Ἕλληνες εἶχον τὴν τάξιν τῶν δούλων καὶ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ἐπὶ μᾶλλον ἐξηγετέσθη ὁ homo servus, τόσον ὥστε ὁ κύριός του νὰ ἔχη ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου, νὰ θεωρῆται ὁ δοῦλος ὡς res καὶ νὰ ῥιπτήται εἰς τὰ θηρία τοῦ ἱπποδρόμου βορὰ πρὸς τέρψιν τοῦ αἰμοχαροῦς κοινοῦ, παρὰ τὴν προσηπάθειαν τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ ἀπαλύνη τὴν θέσιν τῶν δυστυχῶν δούλων, παρῆλθον εἰκοσιν ὅλοι αἰῶνες καὶ ἀπητήθησαν ἔντονοι καὶ ἀδιάλειπτοι ἀγῶνες γνησίων καὶ δραστηρίων χριστιανῶν φιλανθρώπων διὰ νὰ ἐξαλειφθῆ σχεδὸν καθ'

ὀλοκληρίαν ἡ ἀνθρωπίνη δουλεία. Εἶνε ἀμύθητος ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῆς εἰς χεῖρας ἀνθρωπευπόρων εὐρωπαίων χριστιανῶν, ἀσκούντων τὴν ἐπαίσχυντον ἐμπορίαν μέχρι πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν. Ὁ ἀγγλος φιλάνθρωπος Wilberforce ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις μετ' ἀγῶνας μακροῦς κατώρθωσε, βουλευτῆς γενόμενος ἐπίτηδες, νὰ εισηγηθῆ νόμον εἰς τὴν ἀγγλικὴν βουλήν περὶ ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων νέγων τῶν ἀπεράντων φυτειῶν τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν, δι' αὐτοῦ καταστήσας ἀθάνατον τὸ ὄνομά του ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης δουλείας. Δικαίως δὲ τὴν κατ' αὐτῆς στανροφορίαν του οἱ ἄγγλοι ἔκτοτε θεωροῦσιν ὡς τὴν μίαν ἐκ τῶν 3—4 ἐνδόξων σελίδων τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ὁ ὅλος κατὰ τῆς δουλείας σκληρότατος ἀγὼν τῶν φιλανθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπιφανῆ θέσιν κατέχει, ὡς γνωστόν, ἡ πασίγνωστος εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀμερικανὶς λογογράφος Beecher Stow διὰ τοῦ εἰς εἴκοσι καὶ δύο γλώσσας μεταφρασθέντος δημοφιλεστάτου μυθιστορήματός της Uncle Toms Cabin (Ἡ καλύβη τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ), ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς ζυμοῦντος τὸ δυσκολοζύμωτον τῆς ἀνθρωπότητος φύραμα. Κατ' αὐτὸ τὸ 1870 ἡ ἐλευθέρωσις τῶν δούλων ἐφαίνετο ὡς μία ἀνεπίτευκτος χίμαιρα. Σήμερον οὐδεμία κυβερνησις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀγνοήσῃ τὴν κοινὴν περὶ τοῦ ἀθεμίτου τῆς ἀνθρωπίνης δουλείας συνείδησιν. Ἡ κατάλυσις τῆς δουλείας ὀφείλεται εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Ὁ Stanley, εισηγούμενος τὸν περὶ ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων νόμον εἰς τὴν ἀγγλικὴν βουλήν ἔλεγεν ὅτι «ἡ ἀντιδουλικὴ κίνησις προῆλθεν ἐκ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀπέκτησε τὴν ἰσχύν της».

Τὸ ἔργον ἐνὸς κληρικοῦ.

Ἐν τῷ «Παρατηρητῇ» τῶν Χανίων ἀνέγνωμεν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον τὴν ἀφηγήσιν τῶν γενομένων κατὰ τὴν ἐκ τοῦ χωρίου Ἀλικίου διὰ λόγους υγείας ἀποχώρησιν τοῦ ἐπὶ δέκα καὶ τρία ἔτη διατελέσαντος ἐφημερίου τῶν κατοίκων πατρὸς Ἀλυπίου, καὶ εἶδομεν ἐν τοῖς πράγμασι τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ὁ εὐσυνείδητος ἱερεὺς, ὁ ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς του Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἱερέως ὀλόκληρον τὸ χωρίον συνελθὼν εἰς ἀποχαιρετιστήριον τελετὴν ἐξεδήλωσε τὴν θλίψιν του ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ τόσον ἀγαπηθέντος ποιμένου του καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν κατὰ τρόπον συγκινητικώτατον. Ἐκ τῶν προσφωνήσεων καὶ τοῦ ὑπερ τοῦ ἱερέως ψηφίσματος μανθάνομεν ὅτι ὁ καλὸς πνευματικὸς πατήρ των δι' ἀτρυτῶν κόπων ἔδρασε τὸν ναὸν των, ἐδώρησεν ἐπὲρ τοῦ ναοῦ ἴσως ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του—δρχ. 200,000—, εἰργάσθη ἀκαμάτως διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ σχολείου των, ἐδίδασκε τὸ ποίμνιόν του συνεχῶς ὁμῶν ἐπ' ἐκκλησίας καὶ παραίνων καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός του. Ἀνεκήρυξαν λοιπὸν αὐτὸν οἱ εὐγνώμονες χριστιανοὶ διὰ τοῦ ψηφίσματος των μέγαν εὐεργέτην τῆς κωμοπόλεώς των, ὄρισαν νὰ ἀναρτηθῆ εἰκὼν του «εἰς μέγα σχῆμα» εἰς τὰ γραφεῖα

της ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας καὶ τῆς κοινότητος, ἐν λυγμοῖς δὲ ἀπαξάπαντες παρελάσαντες πρὸ αὐτοῦ ἠσπάσθησαν τὴν δεξιάν του συνοδεύοντες αὐτὸν διὰ τῶν ἐγκαρδιωτέρων εὐχῶν των, ἐπὶ πλέον δὲ πολυμελῆς ἐπιτροπὴ τὸν πατέρα Ἀλύπιον ἀναχωροῦντα συνώδευσε μέχρι τῆς πόλεως Χανίων! Ἡ δίστηλος περιγραφή τῆς συγκινητικότητος ταύτης ἐν τῇ ὡραιότητι καὶ διδακτικότητι της σκηπῆς θὰ ἠθέλαμεν νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνεγινώσκετο ἐπὶ πάντων τῶν ἱερέων.

Σπάνιον.

Εὐχάριστον ἐκπληξιν προκαλεῖ τὸ ἐν τῷ «Ποταίνω» τῆς Ἀλεξανδρείας ἀνάγραφον ὅτι κατὰ τὴν παρὰ τῷ Πατριάρχῃ πρώτην ἐπίσκεψίν του ὁ νέος ἐν Αἰγύπτῳ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐδήλωσε πρὸς τὸν Παναγιώτατον, ὅτι εἰς τὸ πρόγραμμά του περιλαμβάνεται καὶ ὁ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς μεγάλαις ἑορταῖς ἐκκλησιαστικῶν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους. Αὐτοὶ οἱ διπλωμάται μας καὶ οἱ πολιτικοὶ μας ἄνδρες ἐν γένει εἶνε ἀφανεῖς εἰς τοὺς ἱεροὺς τῆς κοινῆς λατρείας τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμφανίζονται σπανιώτατα καὶ τυπικῶς καὶ δι' ὀλίγα μόνον λεπτὰ τὴν ἀ' τοῦ νέου ἔτους καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἡσματος τῆς Ἀναστάσεως, κατὰ καθήκον ὑπερησιακῶν ἀναπόφρευκτον. Ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ τῶν δημοσίων λειτουργῶν, μαρτυροῦσα τὸ μὲν πλήρη θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, τὸ δὲ ἔλλειψι στοιχειώδους σεβασμοῦ πρὸς ὅ,τι ὡς ἱερώτατον γεραίρει ὁ ὄψ' αὐτῶν διοικούμενος καὶ ἀναδεικνύων καὶ τρέφων αὐτοὺς λαός, συνεπάγεται ἀνυπολογίσιως καταστρεπτικὰ ἐπακόλουθα διὰ τὸ «φιλοῦν τοὺς ἄρχοντας μιμεῖσθαι ἀρχόμενον», ὅσον ἀνεκτίμητα ὠφελήματα, θὰ ἀπεκόμιζε τοῦτο, ἐὰν ἔβλεπε τοὺς ἄρχοντας του τηροῦντας ὅ,τι ἐδήλωσεν ὅτι θὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν ὁ νέος ἐν Αἰγύπτῳ ἑλλην πρεσβευτής. Ἄλλοτε, εἰς οὐχί, ἄλλως τε, λίαν ἀπομεμακρυσμένους χρόνους, ἱκανοὶ πολιτευταὶ ἐθάμιζον εἰς τοὺς ναοὺς, ὅπου καὶ σήμερον ἀκόμη ἀναγινώσκει τις ὀνόματά των εἰς στασίδια, τὰ ὅποια κατεῖχον ἐφ' ἄρου ζώης. Σήμερον ὑπουργὸς καὶ πολιτευτὴς διπλωμάτης ἐν τῷ ναῷ συμπροσευχόμενος μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν ἀποτελεῖ σπανιώτατον φαινόμενον. Ἄλλ' ἂν ἐσώθη ἡ Ἑλλὰς διὰ τῆς λαίλαπος τῆς μακραίωνος δουλείας τοῦ Γένους καὶ ἂν ὑπάρχον οἱ σημερινοὶ ἄνδρες μετὰ τὰ πολιτειακά των ἀξιώματα, ὀφείλεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν του Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἁγίαν θρησκείαν της.

ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα διεκπεραιώσασα διαφόρους ἐκκερμύσας ὑποθέσεις. Ἀπὸ τῆς χθὲς δὲ ἤρξατο τῶν συνεδριῶν αὐτοῦ τὸ πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

—Εἰς ἐκτέλεσιν προηγουμένης ἀποφάσεως ἀνετέθη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἡ μέριμνα τῆς ἐκδόσεως τοῦ Λευκώματος τῶν Ἱερῶν εἰκότων, ὡσαύτως δὲ ἡ προκήρυξις διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν λαϊκῆς Ἀπολογητικῆς δυναμένης νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς τοὺς Ἱε-

ροκήρυκας. Συνελθοῦσα δὲ ἡ Ἐπιτροπὴ ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεφάσισεν ἐπὶ πλέον ὅπως ἐκδώσῃ καὶ διάφορα φυλλάδια διὰ τὸν λαόν, ἐν οἷς καὶ περὶ Χιλιασμοῦ.

—Χθὲς Παρασκευὴν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Αἰθιοπίας κ. Μπελλανῖν Χέρρουϊ ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ ὄραν περίπου. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδώρησεν εἰς αὐτὸν πολυτιμὸν καὶ σπάνιον ἀντίτυπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς τῆς τε Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐκδόσεως τοῦ 1821 ἐν Μόσχᾳ.

—Ἡ Ἐταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν διοργάνωσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρθασοῦ» κατὰ τὸ παρελθόν Σάββατον διὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ παρεμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ ὄραν περίπου τῆς ἀρχαίας Βυζαντινῆς Μουσικῆς μετ' ἐκτελέσεως ἀρχαίων βυζαντινῶν μελωδιῶν.

—Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» (ἀριθμ. φύλ. 320 τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1933) ὁ ψηφισθεὶς ὑπὸ τῶν νομοθετικῶν σωμάτων νόμος περὶ τροποποιήσεως τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς ἐν Κρήτῃ Μοναστηριακῆς περιουσίας περιέχον καὶ διάταξιν καθ' ἣν: «Ἐξαιρετικῶς πρὸς ἐξόφλησιν ὑφισταμένων χρεῶν τῶν Κεντρικοῦ καὶ Τοπικῶν ΟΔΜΠ Κρήτης, ὡς διαδόχων τῶν τῶς Μοναστηριακῶν Ἐπιτροπεῶν Κρήτης, ἐπιτρέπεται μετ' ἀπόφασιν τοῦ Κεντρικοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ἢ χορηγήσῃς ἀτόκου δανείου ἐκ μέρους τῶν Μονῶν ἐκ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον Κεφαλαίων αὐτῶν πρὸς Ὀργανισμοὺς ΟΔΜΠ Κρήτης ποσῷ ἀνάλογον καὶ οὐχὶ ἀνωτέρου ἐν συνόλῳ τῶν 3.000.000 δραχμῶν ἐξοφλήτου ἐντὸς δεκαετίας ἐκ τῶν περιουσιῶν τῶν ΟΔΜΠ Κρήτης».

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπανειλημμένως διασκεφθεῖσα ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως καὶ διοργανώσεως τοῦ Σαφρονιστηρίου διὰ τοὺς κληρικοὺς, τοῦ ὁποίου ἔχει συνταχθεῖ ἤδη καὶ ὁ ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς, ἀνέθηκεν εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Καρδαμύλων, Αἰδυμοτείχου καὶ Θήρας τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐξουρέσεως Μονῆς καταλλήλου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Σαφρονιστηρίου.

—Ἡ σκέψις περὶ ἰδρύσεως τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐν τῇ Ριζαρίῳ Ἐκκλησιαστικῇ Σχολῇ συζητηθεῖσα ἐν ἐπανειλημμέναις συσκέψεσι δὲν φαίνεται ὡς δυναμένη νὰ πραγματοποιηθῇ, τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς φρονούντος ὅτι αὕτη δεόν νὰ μεταβληθῇ εἰς Ἱερατικὰ Φροντιστήρια, ὅπως ἐξέρχονται ἐξ αὐτῆς ἱερεῖς. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀνέθηκεν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἱεραποστολῆς τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν διὰ τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν.

—Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Λαϊκῷ Ἱατρικῷ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Πειραιεὶ προσήλθον καὶ ἐξετάσθησαν 908 πάσχοντες ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδία, ἧσοι 270 εἰς τὸ Ὀφθαλμολογικὸν τμήμα, 121 εἰς τὸ Παιδιατρικόν, 457 εἰς τὸ Παθολογικόν καὶ 60 εἰς τὸ Χειρουργικόν.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλοακαρνανίας, ἀναρρώσας ἐκ τῆς ἀσθενείας του, ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν ἔδραν του. Ὁσαύτως ἀναρρώσας ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν ἔδραν του καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λήμνου.

—Ἡ πρό τιнос χρόνου ἀποθανοῦσα Ἀγλατὰ Παν. Κυριακοῦ κατέλιπεν ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν της, ἀνερχομένην εἰς πολλὰ ἑκατομύρια, διὰ τὴν ἀνέγερσιν Κλινικῆς τῶν Παιδῶν, ὧρισ δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης της Ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἧς συνήλθε χθὲς εἰς πρώτην συνεδρίαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ.

—Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Διονύσιος ἀπέστειλεν εἰς τὴν Χριστ. Κοινωνικὴν Ἐνωσιν δρχ. 500 ὑπὲρ τῶν σκολῶν αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τοῦ μέχρι τοῦδε ἡγουμενέοντος τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Γεωργίου τοῦ παλ. Καίρου σεβ. μητροπολίτου Ἰωαννουπόλεως κ. Ἰσιδώρου ἀπερχομένου εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἡ Α. Θ. Π. διώρισεν τακτικὸν ἡγούμενον τὸν ἀρχιμ. Πάμφιλον.

—Τῇ 22 παρ. μηνός, Κυριακῇ, ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Κα-

ἴρω πατριαρχικῶ γὰρ τοῦ ἁγ. Νικολάου ἡ θεία λειτουργία τοῦ ἁγ. Ἰακώβου, καθ' ἣν παρέστησαν καὶ ὁ Κόπτης ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Κοπτικῶ Πατριαρχείου, καὶ ὁ ἔλλην ἐν Καίρῳ πρεσβευτής.

— Τὴν Α. Θ. Π. τὸν Πατριάρχη ἐπεσκέψθη ἐν τοῖς ἐν Καίρῳ Πατριαρχείοις ὁ συνοδὸς τῆς ἐπανακαμψῆς ἐξ Ἱεροσολύμων αὐτοκρατορίας τῆς Αἰθιοπίας ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

— Πρὸς τὴν ἐκ Παλαιστίνης ἐπανελθοῦσαν εἰς Πόρτ-Σαῖδ Μεγαλ. αὐτοκράτειραν τῆς Αἰθιοπίας Μανὼν ὁ Πατριάρχης διεβίβασεν διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀξώμης τρίπτυχον χρυσοῦν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων Νικολάου καὶ Φρουμηντίου, ὡς δείγμα εὐλογίας τοῦ ἀποστολικῶ θρόνου Ἀλεξανδρείας, μετ' ἰδίαις ἐπιστολῆς.

— Ἡ Α. Θ. Π. ἀπένευμε τῷ σεβ. Μητροπολίτῳ Μυτιλήνης κ. Π. Μπουστάνη τὸν σταυρὸν τοῦ ἁγ. Μάρκου διὰ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς παιδείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας μεγάλας αὐτοῦ διαρείας ἐν Λέσβῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐκθεσίς τοῦ ἀγγλοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Χάρβεϋ εἶνε σοβατοτάτη, καθ' ἣν ἀνακοινοῖ ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τοῦ ναοῦ ὁ κίνδυνος τῆς πτώσεως εἶνε μέγιστος καὶ ἄμεσος ἐκ τῆς ἐλαχίστης ἀφορμῆς. Τὸ πρῶτον καταθεροῦθησεν, ὡς εἶκος, τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα, διότι καὶ ἠἀπαυτηθησόμενη διὰ τὰς ἐπισκευὰς δαπάνη θὰ ἦνε μεγάλη (30,000 λιρῶν), καὶ προβλέπονται ἀμφισβητήσεις ἐκ μέρους τῶν λατίνων, πάντοτε εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἀγωνιζομένων νὰ κερδίσωσιν εἰς βάρος τῶν ὀρθοδόξων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατὰ τὸν συνοδικὸν «Ἐκκλησ. Κήρυκα», πρὸ τινος ἤτο ἐτοίμη πρὸς μετάβασιν εἰς Γιουγοςλαβίαν βουλγαρικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σόφιας κ. Στεφάνου πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν σέρβων ἀρχιερέων. Τῇ ἐσπέρῃ ὁμοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως, ληφθεῖσης εἰδήσεως ὅτι ὁ Μακαρ. Πατριάρχης κ. Βαρνάβας ἠσθένησεν, ἀνεβλήθη ἡ ἀναχώρησις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν ἐν Γερμανίᾳ συνδέσμων τῶν ἀθέων καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία προέβη εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ συνδέσμου τῶν «ἀθέων—προλεταρίων», οἵτινες ἐπροπαγάνδιζον τὴν ἀθείαν μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἡμιμαθῶν δημοδιδασκάλων.

ΡΩΜΑ·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Βατικανοῦ ἡ προσέγγισις μεταξὺ Βατικανοῦ καὶ Σοβιέτ πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῆ. Οἱ ἐπίσημοι κύκλοι δηλοῦν ἀποκαλύπτως ὅτι ἡ Ἁγία Ἐδρα οὐδόλως ἐπεξήτησε κατὰ τὸ παρελθὸν νὰ ἀναμυχθῆ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν συγκρότησιν τῶν Σοβιέτ, εἶναι δὲ πρόθυμος νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν κυβερνώντων σήμερον τὴν Ρωσίαν πρὸς σύναψιν συμφώνου. Ὡς πρῶτος ὅρος τῆς συμφωνίας τίθεται ὁ ὑπὸ τῆς Ρωσίας σεβασμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως. Ἐξ ἄλλου τὸ Βατικανὸν θὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς κληρικοὺς νὰ ἀποφεύγουν πᾶσαν ἐπέμβασιν εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τῆς Ρωσίας.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Καθ' ἃ πληροφροῦμεθα ἐκ τῶν «Basler Nachrichten», μεταξὺ τῶν πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν τῆς Γερμανίας, οἵτινες, ὡς δυσάρεστοι εἰς τὸ κρατοῦν αὐτόθι πολιτικὸν καθεστῶς, ἀπελύθησαν τῶν θέσεων αὐτῶν, συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἐν τῇ προτεσταντικῇ σχολῇ τῆς Βόννης τακτικὸς καθηγητῆς τῆς ἐφημερίας τῆς Κ. Διαθήκης κ. Κ. L. Schmidt. Ἡ ἀπόλυσις αὕτη, ἣτις ἀποδίδεται εἰς ἐνεργεσίαν τῆς πανισχύρου ὀργανώσεως τῶν λεγομένων «Γερμανῶν Χριστιανῶν», ἐνεποίησε βαθεῖαν αἰσθησιν εἰς τοὺς ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἐπιστημονικοὺς κύκλους, διότι ὁ ἀπολυθεὶς καθηγητῆς δὲν ἦτο μόνον διακεκριμένος ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ τραυματίας τοῦ μεγάλου πολέμου.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητροπολις Καστορίας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ νόμου 5439, περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων προσκαλοῦμεν νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τῶν ἐφημερίων 1) ἁγίου Νικολάου Κλεισοῦρας, 2) τῆς Κοινότητος Κλονδοροπῆς ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἕως τὰς 30 Νοεμβρίου. ἔ. ἔ. τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Καστορίᾳ τῇ 30 8)βρίου. Ὁ Μητροπολιτὴς Καστορίας κ. α. α. ὁ γεν. ἀρχ. Ἐπίτροπος † Ἀρχιμανδριτῆς Β. Λίτσινας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

Ὡς Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν Πειραιεῖ

Ἀσύλου «Ὁ Ἀγ. Σπυρίδων»

Ἐκτίθησι εἰς μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν δι' ἐνσφραγιστῶν προσφορῶν, τὴν ἀνέγερσιν Σχολικοῦ διωροφου κτιρίου ἐν Νέα Καλλιπόλει καὶ ἐπὶ γηπέδου παραχωρηθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως, ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίων καὶ ὄρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων συνταχθέντων ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ τοῦ Δήμου Πειραιῶς κ. Θ. Ἀμυραδάκη.

Τὸ ὅλον ἔργον προϋπολογίσθη εἰς δραχ. 445.937.50.

Διὰ νὰ γείνη τις δεκτὸς δέον νὰ καταβάλῃ, ἅμα τῇ καταθέσει τῆς προσφορᾶς του εἰς τὸν Ταμῖαν τοῦ Ἰδρυματος, ἐγγύησιν ἴσην πρὸς τὸ 5 0)ο τοῦ προϋπολογισθέντος ποσοῦ.

Προσφοραὶ εἰσὶν δεκταὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31)1)33.

Τὰ σχέδια καὶ οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εἰσὶν κατατεθειμένα ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Γηροκομείου Πειραιῶς (Λεωφόρος Βενιζέλου καὶ Πύλης).

Αἱ δαπάναι τῶν δημοσιεύσεων καὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐργολαβικοῦ συμβολαίου βαρύνουσι τὸ τελευταῖον μειοδότην.

Πειραιεὺς τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1933

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκίδος, διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησόμενην δι' ἐνσφραγιστῶν προσφορῶν, ἀγρὸς ἐκτάσεως 10 στρεμμάτων, ἄμπελος ἐκτάσεως 15 στρεμμάτων, ἐλαιῶν ἐκτάσεως 25 στρεμμάτων μετὰ 300 ἐλαιοδένδρων καὶ μία χαμόγαιος οἰκία εἰς θέσιν ἁγίου Γεωργίου τῆς περιφερείας Λίμνης τῆς ἰ. μονῆς Γαλατάκη βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 485 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Πρῶτη προσφορὰ δραχμαὶ 250.000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χαλκίδι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 10 Δεκεμβρίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10—12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμῶν καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ τῷ κοινοτικῷ καταστήματι Λίμνης. Ὁ Πρόεδρος † ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησόμενην δι' ἐνσφραγιστῶν προσφορῶν ἀγροὶ καὶ ἐλαιῶνες τῆς ἰ. μονῆς Ἥλια βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 489 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἰστιαίᾳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 10 Δεκεμβρίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10—12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμῶν καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Ὁ Πρόεδρος † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι